

Ce este ispășirea finală?

Dennis Priebe

În pustia Sinai, Dumnezeu a început, cu un popor de sclavi eliberați, un program unic. Acest program se numea sistemul sanctuarului și era menit să-i învețe pe izraeliți despre modul în care tratează Dumnezeu păcatul și păcătoșii. Totuși, în comparație cu sanctuarul adevărat, sanctuarul pământesc nu era o machetă pentru copii. Epistola către Evrei ne oferă o oarecare imagine cu privire la sanctuarul adevărat. Evrei 9:23,24 ne ajută în clarificarea semnificației: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”.

Sanctuarul pământesc era curățit prin sângele animalelor stabilite în rânduielile ceremoniale, dar sanctuarul ceresc era curățit prin jertfa de ispășire adusă de către Domnul Hristos. Lucrarea Domnului Hristos pentru păcătoși își avea centrul în sanctuarul adevărat, chiar în cer. Este important să înțelegem ce anume se întâmplă în sanctuarul ceresc și felul în care ne afectează în prezent această lucrare. Eu nu cred că vreunul dintre noi știe cum este în realitate sanctuarul ceresc, cu toți îngerii care slujesc înaintea Împăratului universului. Sanctuarul pământesc nu avea alt scop, decât să illustreze modul în care Dumnezeu tratează păcatul și păcătoșii, în sanctuarul ceresc. Nu este nici o exagerare să spunem că, tot ceea ce este semnificativ cu privire la istoria noastră pământească și cu privire la viitorul nostru, își are centrul în simbolistica sanctuarului pământesc. Este de asemenea adevărat că, rațiunea existenței Adventismului – ceea ce face ca Adventismul să fie unic și îi conferă un rol legitim în această istorie – își are centrul tot în învățătura legată de acest sanctuar.

Ispășirea finală

În Patriarhi și Profeti, paginile 357-358, se află o declarație importantă. „Deși sângele lui Hristos elibera păcătosul care se pocăia, de condamnarea legii lui Dumnezeu, totuși el nu

avea rolul de a șterge păcatul; păcatul avea să rămână înscris în rapoartele sanctuarului, până la ispășirea finală”. Majoritatea creștinilor cred că păcatul este șters în momentul iertării, dar sanctuarul ne învață că, deși păcătosul este eliberat imediat de vinovăție și de condamnare, raportul păcatului este transferat în sanctuar unde rămâne, până când are loc lucrarea denumită „ispășirea finală”. În timp ce păcătosul este curat și liber, există ceva legat de păcatul în sine, care nu poate fi rezolvat atât de rapid. În esență, Domnul Isus a luat asupra Sa responsabilitatea pentru păcatele noastre. Legea sfântă a lui Dumnezeu a fost încălcată și, chiar dacă Domnul Isus a murit pentru încălcarea acelei legi, aceasta nu a pus capăt tratării problemei păcatului.

„Atunci, în virtutea sângelui ispășitor al lui Hristos, păcatele tuturor celor care s-au pocăit cu adevărat, vor fi șterse din cărțile cerului. Astfel, sanctuarul va fi eliberat, sau curățit de raportul păcatului, în tip, iar această mare lucrare de ispășire sau de ștergere a păcatelor noastre, era reprezentată prin serviciile ceremoniale îndeplinite în Ziua ispășirii – curățirea sanctuarului pământesc, care se realiza prin îndepărtarea păcatelor care l-au murdărit, în virtutea meritelor sângelui jertfelor pentru păcat”.

Sunt foarte mulțumitor pentru jertfa de ispășire care a avut loc în urmă cu 2000 de ani. Fără aceasta, nu ar exista nici o posibilitate a iertării, mântuirii sau vieții veșnice. Dar jertfa de ispășire nu a însemnat sfârșitul procesului ispășitor. Există încă o lucrare pe care Vechiul Testament o numește Ziua Ispășirii, iar Ellen White o numește ispășirea finală. Dacă nu înțelegem cu claritate aceste concepte, nu putem înțelege motivul existenței Bisericii Adventiste. Vedeți, jertfa de ispășire a avut loc în urmă cu 1800 de ani și a fost propovăduită pretutindeni în lume în tot acest timp, înainte de a exista vreun adventist de ziua a șaptea. Adventismul a fost chemat la existență, deoarece începea ispășirea finală, iar aceasta trebuia înțeleasă și propovăduită pretutindeni în lume, așa cum fusese jertfa de ispășire. Este foarte ispititor să ne alăturăm lumii creștine, concentrându-ne în mod exclusiv asupra jertfei de ispășire și trecând cu vederea ispășirea finală. Dar, fără ispășirea finală, jertfa de ispășire nu-și va definitiva lucrarea de tratare a păcatului și a păcătoșilor. Pentru îndepărtarea finală a păcatului din univers, aceste două faze ale ispășirii realizate de către Domnul Hristos sunt la fel de vitale.

Ispășirea finală este pe punctul de a șterge toate păcatele din rapoartele cerului. Este momentul în care păcatele și păcatul în sine încetează să mai existe. Păcatele trebuie să rămână

în rapoartele cerului, până când are loc această importantă lucrare, în timpul ispășirii finale. În sărbătoarea Zilei anuale a Ispășirii, poporul Israel anticipa evenimentele finale ale mării lupte dintre Hristos și Satana, când universul avea să fie eliberat de păcat și de păcătoși. Acum ne aflăm în acel moment al istoriei acestui pământ – timpul pentru eradicarea finală a păcatului.

Ellen White a încercat să ne atragă atenția spre ceea ce se petrece în sanctuarul ceresc. „Gândurile tuturor celor care împărtășesc această solie sunt în îndreptate spre locul prea sfânt, unde Domnul Isus stă înaintea chivotului, realizând ispășirea finală pentru toți cei pentru care continuă harul” (EW 254). „Domnul Hristos se află acum în sanctuarul ceresc. Ce face El? El face ispășire pentru noi, curățind sanctuarul de păcatele poporului. Prin urmare, trebuie să intrăm cu El în sanctuar, prin credință, și să începem o lucrare în sanctuarul sufletelor noastre” (Manuscris 8, 1888). Lucrarea finală de mijlocire este numită „lucrarea de ispășire” și implică curățirea finală a sanctuarului de păcat. Observați că legătura noastră cu această ispășire finală implică o lucrare de curățire în propriul nostru suflet.

„Toți trebuie să înțeleagă mai bine lucrarea de ispășire care se desfășoară în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevăr este descoperit și înțeles, cei care îl dețin, vor lucra în armonie cu Domnul Hristos, pentru a pregăti un popor care să reziste în marea zi a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi însoțite de succes” (5T 575). Până la data aceasta, eforturile noastre cele mai mari, au eșuat, deci ar fi bine să cercetăm mai serios „marele adevăr” al ispășirii finale, deoarece acest adevăr ne descoperă singura cale de a avea succes în încheierea mării lupte.

Este semnificativ faptul că termenul „ispășire” provine din asocierea unor cuvinte care înseamnă de fapt - readucerea laolaltă a ceea ce a fost separat, restaurarea unității dintre cei ce au fost înstrăinați (din traducerea termenului englez – n. trad.). Ceea ce a realizat pe cruce Domnul Isus a fost temeiul pentru „readucerea laolaltă”, deoarece, fără cruce, nu ar fi fost posibilă nici o împăcare. Dar, pentru realizarea unității depline dintre un Dumnezeu Sfânt și un neam omenesc decăzut, mai există încă o lucrare de îndeplinit.

Deoarece unii ne-au acuzat că banalizăm slava și caracterul final al jertfei de pe cruce, am ajuns să ne temem de termenul „ispășire finală”. Aici trebuie să ne exprimăm cât se poate de clar. A vorbi despre ispășirea finală, nu înseamnă a vorbi despre un nou sacrificiu, sau a spune că jertfa adusă de către Domnul Hristos nu a fost suficientă. Jertfa lui Hristos a fost

suficientă, a fost completă, și nu se va repeta niciodată, în nici un fel. Dar procesul ispășitor ratificat la cruce, nu s-a încheiat. Problema majoră în marea luptă nu a fost rezolvată. Păcatele continuă să rămână în rapoartele aflate în sanctuarul ceresc. Unitatea deplină încă nu a fost realizată.

Probabil că nu ar fi o exagerare să spunem, că ispășirea finală este singura contribuție pe care adventiștii au adus-o în teologia creștină. Toate celelalte învățături au fost recuperate din teologia trecută, unde fuseseră îngropate sub tradițiile și erorile bisericesti. Oare vom ajunge noi să ne rușinăm de această învățatură unică? În zilele noastre, mulți cred că poporul lui Dumnezeu, nu va fi fără păcat, până la cea de a doua venire a lui Hristos. Dar această învățatură duce la excluderea doctrinei privitoare la curățirea sanctuarului ceresc, la respingerea ispășirii finale desfășurată în locul prea sfânt și la o pierdere a accentului pus asupra lucrării speciale de sigilare, care va avea loc în caracterul celor 144.000. Adevărul este că, în prezent, atenția noastră ar trebui să se concentreze asupra subiectului ispășirii finale, mai mult decât oricând înainte.

Un glas din trecut

În prima jumătate a secolului al nouăsprezecelea, M. L. Andreasen a scris o serie de cărți, dintre care una era intitulată Lucrarea din Sanctuar. Toate referințele următoare provin din paginile 299-321 ale acestei cărți.

Demonstrația finală cu privire la ce anume poate să facă Evanghelia în și pentru omenire, se află încă în viitor. Domnul Hristos a anticipat această lucrare. El a luat un trup omenesc și, în acest trup, a demonstrat puterea lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să-I urmeze exemplul și să dovedească faptul că ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos, poate face în fiecare ființă umană, care I se supune. Lumea așteaptă demonstrația aceasta. (Romani 8:19). Când ea va fi realizată, atunci va veni sfârșitul. Dumnezeu își va finaliza planul. El se va dovedi adevărat, iar minciunile Satanei vor fi demascate. Sistemul de guvernare al lui Dumnezeu va fi îndreptățit.

În prezent, guvernarea lui Dumnezeu nu este încă pe deplin îndreptățită, în ciuda realizării magnifice a Întrupării. În Domnul Hristos a fost văzută puterea deplină a Evangheliei,

dar acea putere nu a fost încă văzută în omenirea căzută. Puterea Evangheliei nu a fost pe deplin demonstrată. Deocamdată am cunoscut doar câteva raze ale acestei puteri, în viața unor credincioși sau grupuri de credincioși din istoria Creștinismului. Universul nu a văzut încă puterea deplină a harului lui Dumnezeu, în inima ființelor omenești. Când Evanghelia – planul de răscumpărare – va fi pe deplin demonstrată, atunci și numai atunci, guvernarea lui Dumnezeu va fi pe deplin justificată în fața acuzațiilor lui Satana.

Planul de mântuire trebuie să includă în mod obligatoriu, nu numai iertarea păcatului, ci și completa restaurare. Salvarea de păcat înseamnă mai mult decât iertarea de păcat. Iertarea presupune păcatul și este condiționată de renunțarea la el; sfințirea este despărțirea de păcat și indică eliberarea de sub puterea acestuia și biruința asupra lui. Prima înseamnă neutralizarea efectelor păcatului; cea de a doua este restaurarea puterii pentru biruința deplină.

Iertarea, cu întreaga iubire și har pe care le implică, este doar o modalitate de a trata efectele păcatelor noastre trecute. Ea îndepărtează vinovăția și condamnarea noastră, și ne permite să stăm înaintea lui Dumnezeu ca și cum am fi nevinovați. Dar schimbă iertarea izvorul din care vin toate păcatele noastre? Schimbă ea obiceiurile noastre și stilul de viață? Marele argument al Satanei împotriva lui Dumnezeu, poate fi formulat astfel: „Sigur că poți ierta păcătoșii. Tu poți spune: „Nu te voi mai considera răspunzător. Isus a murit în locul tău. Nu vei mai fi vinovat”. Ce este corect în aceasta? De ce nu mă ierți și pe mine? Doresc și eu să fiu reșezat în poziția pe care am avut-o cândva în cer. Dacă i-ai iertat pe acești păcătoși, care au făcut toate acele lucruri oribile, și dacă i-ai acceptat în familia ta, atunci, acceptă-mă și pe mine, ca să mă pot întoarce în cer”.

Argumentul Satanei nu poate fi ignorat în mod ușuratic. Pe ce temei poate Dumnezeu să-i ierte și să-i ia, pur și simplu, pe oameni în cer? El poate face aceasta, deoarece mântuirea este mai mult decât iertarea păcatului. Omul cel vechi, cu inima lui răzvrătită, trebuie să fie schimbat într-un om nou, cu o inimă iubitoare și darnică. Iubirea de sine trebuie înlocuită cu altruismul și cu iubirea de oameni. Numai atunci, harul și dreptatea lui Dumnezeu vor fi văzute cu claritate. Evanghelia nu vorbește doar despre iertare, ci despre curățire.

Aceasta trebuie să se întâmple în ultima generație de oameni care trăiesc pe pământ. Prin ei, Dumnezeu va prezenta o ultimă demonstrație cu privire la ceea ce poate face cu

omenirea. El îi va alege pe cei mai slabi dintre cei slabi, pe cei care poartă păcatele strămoșilor lor și, în ei, se va dovedi puterea lui Dumnezeu. Ei vor fi supuși la toate ispitele, dar nu vor ceda. Ei vor demonstra că este posibil să trăiești fără păcat – tocmai acea demonstrație pe care lumea o așteaptă și pentru care S-a pregătit Dumnezeu. Atunci, va deveni evident pentru toți oamenii, că Evanghelia poate mântui cu adevărat și în mod deplin. Dumnezeu va fi găsit adevărat în toate cuvintele Sale.

Oare va fi găsit Dumnezeu adevărat doar prin faptul că îi iartă pe cei păcătoși, sau prin faptul că va dovedi că iertarea Lui conduce la biruința asupra păcatului? Când Dumnezeu va dovedi – prin cei mai slabi dintre cei slabi – că iertarea Lui a fost acordată corect, pentru că duce la biruința asupra păcatului, atunci demonstrația lui Dumnezeu va fi efectivă. Noi suntem, în mod evident, cei mai slabi dintre cei slabi – o mare varietate de creștini diferiți – cu câțiva eroi ai credinței în mijlocul nostru.

Puterea lui Dumnezeu de a sfinți se va dezvălui pe deplin în ultima generație de oameni care trăiesc pe pământ. Demonstrarea acelei puteri înseamnă îndreptățirea lui Dumnezeu. Ea va dezminți orice acuzație pe care Satana a adus-o împotriva lui Dumnezeu. În ultima generație, Dumnezeu este îndreptățit, iar Satana este înfrânt.

Acum, ajungem la punctul central al ispășirii finale. Satana a susținut că, dacă Dumnezeu ar fi atât de iubitor, încât să fie dispus să-i ierte pe păcătoși, atunci Și-ar nega propria lege, pentru că ar recunoaște că legea Lui nu poate fi respectată, neavând altă variantă, decât să-i ierte la nesfârșit pe păcătoși, pentru continua încălcare a legii. Satana spune: „Doamne, sau păstrezi legea și nu vei avea pe nimeni în cer, sau vei manifesta har și toată lumea va merge acolo, inclusiv eu. Nu poți păstra ambele variante. Harul și legea sunt incompatibile. Trebuie să alegi una sau alta, dar nu le poți avea pe amândouă în mod concomitent”. Sarcina dificilă a lui Dumnezeu este aceea de a dovedi că harul și legea sunt compatibile, că dreptatea și iubirea se pot îmbrățișa și pot lucra împreună într-un univers sigur și armonios pentru veșnicie. Pentru noi, este vital să înțelegem că aceasta nu constituie o sarcină ușoară pentru Dumnezeu. Cum poate convinge Dumnezeu un univers întreg care privește, că iertarea și harul îl vor proteja împotriva oricărei ființe, care va încerca vreodată să experimenteze păcatul a doua oară? Oare va fi nevoit El să ierte din nou și din nou, probabil de o mie de ori, în viitor, ori de câte ori ființele create vor comite aceeași greșeală?

Dar, dacă Dumnezeu poate dovedi că iertarea Lui conduce în mod inevitabil la biruința asupra a ceea ce a fost nevoie să fie iertat, și că Evanghelia oferă, nu numai îndepărtarea vinovăției, ci și îndepărtarea păcatului, atunci Dumnezeu este pe cale să dezmințască acuzațiile lui Satana. Dacă poate schimba inima celor răzvrățiți, astfel încât să devină cetățeni loiali ai împărăției Sale, dispuși să renunțe la viața lor, mai degrabă decât să încalce legea lui Dumnezeu, chiar și în cel mai mic amănunt, atunci Dumnezeu a reușit să dovedească legătura dintre lege și har.

Iertarea în sine, nu va îndreptăți niciodată caracterul lui Dumnezeu, deoarece tot ceea ce dovedește în fapt este iubirea lui Dumnezeu. Iertarea este doar o jumătate a drumului către casă. Ea ne eliberează din sclavia păcatului, pentru ca libertatea să fie o realitate. Când se va demonstra că harul care ne iartă, poate fi înlocuit în totalitate cu harul care ne conferă putere – harul care duce la biruință – astfel încât, atunci când va veni timpul ca harul care ne iartă, să înceteze a mai fi necesar, deoarece harul care ne conferă putere, a îndepărtat deja nevoia harului care ne iartă, atunci Dumnezeu a dovedit că este în stare, nu numai să-i iubească pe păcătoși, ci și să-i transforme în totalitate. Când păcătoșii vor fi schimbați pe în totalitate, vor putea fi lăsați să trăiască într-un univers într-un totul curat, fără a fi în pericolul de a încerca din nou experimentul păcatului.

Realitatea este că Dumnezeu Și-a asumat un mare risc prin iertarea păcatelor, deoarece, când noi repetăm aceleași fapte de nenumărate ori, iar Dumnezeu este nevoit să ne ierte în mod neîncetat, se creează impresia că ascultarea de legea lui Dumnezeu este într-adevăr imposibilă și că universul nu va putea fi niciodată în siguranță deplină față de infecția mortală a păcatului. Dar, dacă va fi posibil să se demonstreze vreodată, că harul iertător conduce în mod direct la harul care ne conferă putere și înlătură până și nevoia iertării; iar demonstrația aceasta, să nu aibă loc în viața îngerilor care trăiesc într-un mediu desăvârșit și nu doar în viața lui Enoh, a lui Isus, a lui Pavel sau a lui Ioan, ci în viața mulțimii nenumărate de păcătoși, care trebuie să trăiască în lumea Satanei, agasați de o natură căzută și de obiceiuri păcătoase și îndelung practicate, atunci Dumnezeu a dovedit că Satana a greșit când a spus: „Doamne, poți ierta păcatele lor, dar nu poți face nimic pentru a-i opri să păcătuiască. Ei nu Te vor asculta niciodată”.

Când se va dovedi că harul și legea sunt compatibile și că dreptatea și mila pot lucra împreună, atunci guvernarea lui Dumnezeu va fi îndreptățită, iar planul lui de mântuire va fi împlinit. Aspectul esențial în această dezbatere, este că trebuie să vină un timp, când întregul univers să poată înțelege în mod clar, că harul iertător a încetat pentru totdeauna și a fost înlocuit în totalitate cu harul care conferă putere – prin urmare, planul lui Dumnezeu de răscumpărare continuă să se desfășoare. Singura posibilitate de a se demonstra în mod clar, ce se întâmplă când harul lui Dumnezeu care ne conferă, putere preia controlul total asupra poporului Său, este aceea de a exista o perioadă de timp, după încheierea perioadei de probă, când întreaga situație va fi diferită de tot ceea ce a existat în trecut. Atunci, nu va mai fi har iertător. Întregul univers va asista la momentul în care Marele nostru Preot va înceta lucrarea iertării. Ca act final al lucrării Sale de Mare Preot, Domnul Hristos va împrăști cenușa jertfei pentru iertarea păcatului. Apoi, întregul univers va vedea, ce se întâmplă când cerul acordă doar harul care conferă putere.

Dacă Dumnezeu dorește să pună capăt experimentului produs de păcat, această demonstrație trebuie să fie înțeleasă în perspectiva ei dramatică și universală. În prezent, trăim încă într-un timp în care harul care iartă și harul care conferă putere lucrează concomitent, cu anumite succes și anumite eșecuri. Dar această etapă trebuie să ajungă la un final. O demonstrație se impune, și aceasta este ispășirea finală.

Demonstrația pe care Dumnezeu intenționează să o realizeze cu ultima generație de pe pământ, are o mare însemnătate, atât pentru oameni, cât și pentru Dumnezeu. Poate fi păzită cu adevărat legea lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare vitală. Mulți neagă faptul ca ar putea fi; alții o afirmă în mod necugetat. Când este cântărită întreaga problemă a păzirii poruncilor, dimensiunile ei devin foarte mari. Legea lui Dumnezeu este nespus de vastă; ea implică gândurile și intențiile inimii. Ea judecă atât faptele și cuvintele, cât și motivațiile și intențiile ascunse. Păzirea poruncilor înseamnă o sfințire deplină, o viață sfântă, o alegere exclusivă a binelui, o despărțire totală de păcat și biruința asupra acestuia. Oamenii muritori pot striga, pe bună dreptate: Cine este în stare să facă toate acestea! Totuși, existența unui popor păzitor al legii, este tocmai lucrarea pe care Dumnezeu Și-a propus să o realizeze, și pe care Se așteaptă să o ducă la bun sfârșit. Când Satana își va lansa provocarea, declarând astfel: „Nimeni nu poate păzi legea. Este cu neputință. Dacă ar exista cineva în trecut sau prezent, care să poată păzi

legea, arată-mi-l. Unde sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu?” Dumnezeu va răspunde în liniște, „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Până în acest moment, Dumnezeu nu a putut să-i dea acest răspuns lui Satana. El nu va putea să îl rostească, până când ispășirea finală nu își va fi desăvârșit lucrarea. Numai atunci va exista o generație întreagă, care să păzească poruncile lui Dumnezeu în mod permanent, și nu doar când consideră convenabil. Este de asemenea crucial, să înțelegem ce implică în realitate păzirea poruncilor? Implică întreaga inimă, inclusiv motivele și simțămintele ei. Această lucrare este imposibilă pentru ființele omenești, care au o natură căzută și o voință prea slabă pentru a o realiza.

O asemenea lucrare este lucrarea lui Dumnezeu și numai El o poate îndeplini. Ceea ce se cere din partea noastră, este să fim niște parteneri binevoitori în această demonstrație importantă. Nu trebuie să ridicăm nici o barieră sau raționament care să-L împiedice pe Dumnezeu să-Și îndeplinească lucrarea.

Când Dumnezeu le poruncește oamenilor să păzească legea Sa, nu se gândește numai la câțiva oameni, suficienți pentru a demonstra că aceasta este posibil. Nu stă în caracterul lui Dumnezeu să aleagă câțiva oameni deosebiți, care au o voință bine determinată și o pregătire excelentă, pentru a dovedi ce poate face prin intermediul lor. Este mult mai corespunzător planului Său, ca Dumnezeu să-Și formuleze cerințele în așa fel încât, chiar și cei mai slabi dintre oameni, să reușească să le respecte, pentru ca nimeni să nu poate spune vreodată, că cerințele lui Dumnezeu pot fi îndeplinite doar de către un mic număr de oameni. Din acest motivul, Dumnezeu a păstrat demonstrația cea mai mare, pentru ultima generație. Această generație suferă rezultatele păcatelor acumulate de-a lungul întregii istorii. Dacă există cineva slab, atunci ei sunt aceia. Dacă suferă cineva datorită tendințelor moștenite, atunci ei sunt cei care suferă cel mai mult. Dacă poate avea cineva o scuză din cauza slăbiciunii, de orice natură, atunci ei pot avea toate scuzele. Prin urmare, dacă ei pot păzi poruncile lui Dumnezeu, nu va mai exista nici o scuză, pentru nici un om care a trăit într-o generație precedentă.

Noi credem că datorită tehnologiei, suntem niște oameni foarte inteligenți și sofisticati,

dar, dacă am cerceta, doar puțin mai profund, izvoarele societății noastre civilizate, ar trebui să ne confruntăm cu o realitate extrem de neplăcută. În zilele noastre, există mai multă furie și violență, lăcomie, cinism, hedonism și imoralitate și mai mult egoism evident, decât a existat oricând înainte, în istoria omenirii. Mentea omenească este mai confuză și mai încurcată de amăgiri de tot felul, decât era în timpul Evului Întunecat. În mod categoric, noi suntem cei mai slabi dintre cei slabi, iar Dumnezeu este gata să întâmpine ultima provocare. Poate Dumnezeu să ia această generație, extrem de nepromițătoare, și să-Și dovedească propria Sa dreptate prin ei? Din totdeauna, Dumnezeu a fost încântat de ceea ce părea imposibil, iar generația aceasta constituie ultima provocare.

Dumnezeu este gata să se confrunte cu provocarea. El Și-a așteptat timpul. Demonstrația supremă a fost rezervată pentru ultima bătălie. Dumnezeu își va selecta aleșii din ultima generație. El nu va alege dintre cei puternici sau cei curajoși; nu va alege dintre cei onorați sau bogați, nici dintre cei înțelepți sau cei învățați, ci va alege oameni obișnuiți și, prin ei și cu ei, Își va realiza demonstrația Sa. Satana a declarat, că cei care I-au slujit lui Dumnezeu în trecut, au făcut-o din interes; că Dumnezeu i-a protejat, astfel încât el, Satana, să nu aibă accesul liber asupra lor. Dacă i s-ar fi dat permisiunea deplină de a exercita presiuni, ei ar fost învinși pe deplin, asemenea celorlalți. Dar Satana Îl acuză pe Dumnezeu, că Îi este teamă să-i îngăduie să procedeze în felul acesta. „Oferă-mi o șansă cinstită”, spune Satana, „și voi învinge”. Prin urmare, pentru a aduce la tăcere pentru totdeauna acuzațiile lui Satana; pentru a face evident faptul că poporul Lui Îi slujește din loialitate, fără să aștepte nici o răsplată; pentru a-Și elibera propriul nume și caracter, de acuzația de nedreptate și despotism; și pentru a le dovedi îngerilor și oamenilor că legea Sa poate fi ținută, de către cei mai slabi oameni, în cele mai descurajatoare și potrivnice circumstanțe, Dumnezeu îi permite Satanei să încerce poporul Său până la limită, în ultima generație. Ei vor fi amenințați, torturați și persecutați. Vor sta față în față cu moartea, la promulgarea decretului de închinare înaintea fiarei și a chipului ei. (Apocalipsa 13:15). Dar nu vor ceda, ci vor dori mai degrabă să moară decât să păcătuiască.

Oare ne apropiem noi de starea spirituală în care să ascultăm de Dumnezeu, nu pentru că dorim să primim un loc în cer, ci deoarece caracterul lui Dumnezeu este important pentru noi? Aceasta este cântarea lui Moise și cântarea Mielului. Moise și Domnul Hristos au ascultat

și I-au slujit lui Dumnezeu, pentru că L-au iubit și au fost interesați, mai degrabă de victoria Lui în marea luptă, și nu de propriul lor viitor. Pentru ei, nimic nu va conta, cu excepția numelui bun al lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm cântarea aceasta, ca să-I slujim lui Dumnezeu fără să ne gândim la răsplată. Noi ascultăm, nu cu scopul de a merita un loc în cer, ci pentru a elibera numele și caracterul lui Dumnezeu, de acuzația de nedreptate și despotism, care I-a fost adusă către Satana. Acesta este motivul datorită căruia Dumnezeu îi permite Satanei să dezlănțuie asupra credincioșilor Lui cele mai amăgitoare atacuri și să exercite asupra lor cele mai puternice presiuni. Satana nu va mai fi niciodată în stare să afirme că Dumnezeu l-a limitat în mod necinstit. El va avea toate posibilitățile de a înșela și de a exercita presiuni, pentru a dovedi că Dumnezeu nu-Și poate împlini promisiunile.

Vor rezista ei încercării? Pentru oameni pare a fi imposibil. Chiar dacă Dumnezeu nu va veni în sprijinul lor, ei vor fi hotărâți să reziste în fața ispitelor celui rău. Chiar dacă vor fi duși la moarte, ei nu vor păcătui. Satana nu va avea nici o putere – și nu a avut niciodată – pentru a obliga un om să păcătuiască. El poate să-l ispitească, îl poate amăgi, îl poate amenința; dar nu îl poate constrânge. Iar acum, Dumnezeu demonstrează, prin intermediul celor mai slabi dintre cei slabi, că nu există nici o scuză pentru păcat, și nu a fost niciodată vreuna. Dacă oamenii din ultima generație pot respinge cu succes atacul Satanei; dacă pot învinge în ciuda tuturor dezavantajelor și în ciuda faptului că lucrarea sanctuarului a încetat, ce scuză va mai exista vreodată pentru păcat?

Din acest motiv, Domnul trebuie să încheie lucrarea de iertare din sanctuarul ceresc, înainte de încheierea istoriei acestui pământ. Cele mai puternice atacuri ale Satanei trebuie să se lanseze împotriva harului care conferă putere, într-un timp în care iertarea a încetat să fie o alternativă. Are Evanghelia rezultate reale? Este harul lui Dumnezeu mai puternic decât înșelăciunile lui Satana? Va fi viitorul în siguranță, în fața posibilității unei noi răzvrătiri?

Oricât de însemnată ar părea, mântuirea oamenilor nu constituie cea mai importantă problemă în univers. Cea mai importantă este eliberarea numelui lui Dumnezeu de acuzațiile false ale Satanei. Lupta se apropie de sfârșit. Dumnezeu își pregătește poporul pentru ultimul mare conflict. Satana, de asemenea, se pregătește. În centrul acestui conflict suntem noi, iar deznodământul lui se va decide în viața poporului

lui Dumnezeu. Dumnezeu depinde de noi așa cum a depins pe vremuri de Iov. Este încrederea Lui îndreptată spre cine trebuie? Acestui popor i se acordă un privilegiu minunat, de a contribui la îndreptățirea numelui lui Dumnezeu, prin mărturia adusă în favoarea cauzei Sale. Este minunat că ni se îngăduie să mărturisim pentru El. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm niciodată, că mărturia aceasta este o mărturie a vieții, nu doar niște simple cuvinte. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4). „Viața era lumina”. Așa a fost în Hristos și așa trebuie să fie în noi. Viața noastră trebuie să constituie o lumină, așa cum a fost viața Sa. A le oferi oamenilor lumina, înseamnă mai mult decât a le înmâna o broșură. Viața noastră este lumina. Prin modul în care trăim, le oferim altora o lumină. Fără viață, fără trăirea luminii, cuvintele noastre rămân fără efect. Dar dacă viața noastră devine lumină, cuvintele noastre devin eficiente. Viața noastră este cea care trebuie să mărturisească în favoarea lui Dumnezeu.

Problema – singura problemă cu adevărat importantă – în zilele de pe urmă, este numele lui Dumnezeu. Acesta trebuie să fie elementul motivator al celor ce trăiesc la sfârșitul istoriei acestui pământ. Misiunea noastră este aceea de a pune capăt minciunilor lui Satana, și singura modalitate în care putem face aceasta, este să ne predăm viața pe deplin puterii lui Dumnezeu. Modul în care trăim constituie ceea ce va conferi o semnificație cuvintelor noastre. Când cuvintele noastre corespund faptelor noastre, atunci mărturia are putere.

Toate acestea sunt strâns legate de lucrarea desfășurată în Ziua anuală a ispășirii. În acea zi, poporul Israel, care își mărturisise păcatele, era complet curățit. Ei fuseseră iertați dinainte; dar acum, păcatul era curățit. Ei deveneau sfinți și fără prihană. Tabăra lui Israel era purificată. Noi trăim acum în marea zi anti-tipică a curățirii sanctuarului. Fiecare păcat trebuie mărturisit și adus, prin credință, la judecată. În timp ce Marele Preot intră în locul prea sfânt, poporul lui Dumnezeu trebuia să stea față în față cu Dumnezeu. Ei trebuie să fie siguri că fiecare păcat este deja mărturisit, ca să nu rămână asupra lor nici o umbră de rău. Curățirea sanctuarului creștin este dependentă de curățirea poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Prin urmare, cât de important este ca poporul lui Dumnezeu să fie sfânt și fără prihană! Fiecare păcat din ei trebuie pe deplin eradicat, pentru a fi în stare să stea înaintea unui Dumnezeu sfânt și să trăiască în mijlocul focului nimicitor.

În timpul ultimilor douăzeci de ani, am auzit vorbindu-se mult despre lucrarea începută de către Domnul Hristos în sanctuarul ceresc, în anul 1844. Am analizat încă odată dovada profetică pe care s-au bazat pionierii noștri adventiști, și am ajuns la concluzia că este temeinică. Dar există o tăcere totală cu privire la curățirea sanctuarului inimii noastre, care corespunde curățirii sanctuarului ceresc. Probabil că cea mai importantă afirmație a apelului rostit de fratele Andreason este aceasta: „Curățirea sanctuarului ceresc este dependentă de curățirea poporului lui Dumnezeu de pe pământ”. Dependentă de ce? Sanctuarul ceresc nu poate fi curățit de păcat, până când nu este curățită inima noastră? Exact așa! Marea curățire a sanctuarului lui Dumnezeu din cer, nu poate fi încheiată, până când nu se încheie ispășirea finală în inima mea și a ta. Atât timp cât, izvorul păcatului se află în inima mea, ceea ce face ca iertarea să constituie o necesitate, în mila Sa, Domnul Isus rămâne în sanctuarul ceresc, continuând lucrarea harului Său iertător. El întârzie mult, deoarece dorește ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Dar, înseamnă aceasta că Domnul trebuie să amâne înlocuirea harului iertător cu harul care conferă putere, până când poporul Lui va fi pregătit să-l primească.

Dumnezeu poate îndepărta păcatele noastre din sanctuarul ceresc, numai când ispășirea finală dovedește că El poate pune capăt valului de păcate, care izvorăsc din inima noastră. Ce rost ar avea, ca Dumnezeu să ștergă toate păcatele din rapoartele cerului și să declare că sanctuarul a fost curățit, în timp ce, în inima noastră, continuă să existe un flux neîntrerupt de păcate, care au nevoie să fie iertate? Satana și-ar dovedi acuzația, că tot ceea ce poate face Dumnezeu, în realitate, este doar să ierte mai multe păcate, dar nu poate curăți izvorul lor din inima noastră.

Dar, dacă poate fi curățit, însuși izvorul păcatului din sanctuarul inimii, astfel încât să nu mai producă răzvrătirea și egoismul, atunci sanctuarul ceresc poate fi curățit, atât din punct de vedere legal, cât și practic. Ștergerea păcatelor din viața noastră, va fi urmată de ștergerea păcatelor din sanctuarul ceresc. Aceasta este singura modalitate, ca acuzațiile Satanei să poată fi dezmințite în mod categoric. Dumnezeu va dovedi că harul care conferă putere, îndepărtează nevoia harului iertător, nu pentru că El hotărăște aceasta, în mod arbitrar, în sanctuarul aflat la bilioane de kilometri distanță, ci pentru că El realizează ceva în inima păcătoșilor mântuiți prin har. Numai în felul acesta poate exista un final al mării lupte și o deplină îndreptățire a lui Dumnezeu, în modul Său de tratare a problemei păcatului. Ellen White exprimă această idee foarte succint: „Trebuie să existe o curățire a sufletului aici pe pământ, în armonie cu lucrarea

lui Hristos de curățire a sanctuarului din cer” (Maranatha, p. 249).

Deci, ce este ispășirea finală? Este ultima lucrare a lui Hristos în sanctuarul ceresc, prin care înlocuiește harul iertător cu harul care conferă putere inimii noastre. Este procesul final de „readucere laolaltă”, de împăcare cu Dumnezeu. Noi suntem acum parțial separați. Nu păcătuiam atât de des cu obișnuim înaintea, dar încă păcătuiam. Încă mai continuăm să întrerupem legătura permanentă, pe care am putea să o avem cu Duhul Sfânt. Noi nu suntem total reuiniți cu Dumnezeu. Universul nu este încă în siguranță deplină. Domnul Hristos trebuie să demonstreze, că procesul de ispășire poate fi încheiat, astfel încât, chiar dacă ne-ar lăsa singuri aici, pe acest pământ blestemat de păcat, încă o sută de ani, nu am mai păcătui, nici măcar o singură dată. Abia atunci, universul se va afla în siguranță deplină, în fața unui al doilea atac al păcatului. Dumnezeu va demonstra, nu doar va afirma, acest fapt incredibil, despre care Satana spune că nu se va întâmpla niciodată. Ispășirea finală este lucrarea lui Hristos de administrare a sângelui Său, nu cu scopul iertării, ci cu scopul de a oferi putere pentru biruința asupra păcatului, iar această lucrare va fi văzută în viețile noastre.

Ziua ispășirii

Toate acestea au fost reprezentate prin intermediul actelor îndeplinite în Ziua ispășirii din timpul Vechiului Testament. Descrierea lor se află în Leveticul 16:29-31. „Aceasta să fie o lege veșnică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nici o lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceea se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului. Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică”.

Înțelegem noi deplina semnificație a acestei zile? Este numită ziua de ispășire. Pe tot parcursul anului erau aduse jertfe de ispășire – pentru iertarea păcatelor. Dar aceasta era ceva diferit. Era o jertfă de curățire, iar ca rezultat, „toate păcatele . . . înaintea Domnului” erau îndepărtate. Este de asemenea important, să observăm că în timpul acestei zile unice, sufletul poporului trebuia să fie smerit. Aceasta nu era tocmai o sărbătoare a biruinței. Ci o zi foarte serioasă și solemnă pentru poporul lui Dumnezeu.

Ce ne învață această ceremonie a Vechiului Testament, cu privire la viața noastră de astăzi? „Ne aflăm în timpul marii zile a ispășirii și în timpul lucrării sfinte a lui Hristos pentru poporul lui Dumnezeu, care se desfășoară în prezent, în sanctuarul ceresc, iar aceasta trebuie să constituie studiul nostru continuu. Ar trebui să-i învățăm pe copiii noștri, ce însemna pentru evrei ziua tipică a ispășirii, precum și faptul că acea zi constituia o adunare specială, caracterizată de o mare umilire și de mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu. Ziua anti-tipică a ispășirii trebuie să aibă un caracter asemănător” (5T 520). Viața noastră prezentă se desfășoară în timpul simbolizat de Ziua ispășirii din Vechiului Testament. Îi învățăm noi pe copiii noștri importanța acestei zile? Adesea ni se pun întrebări de genul: „De ce facem aceasta? De ce nu avem voie să facem aceea? Ce este greșit în aceasta? Iar noi încercăm să găsim texte convingătoare, care să susțină practica noastră. Spunem vreodată, „Noi facem aceasta, deoarece trăim în Ziua ispășirii?” Nu trebuie să uităm niciodată, că această zi era o ocazie de „mare umilință și de mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu”.

„Bisericele care pretind că cred adevărul și susțin păzirea legii lui Dumnezeu, trebuie să respecte porunca, și să se îndepărteze de orice nelegiuire. Fiecare membru al bisericii, trebuie să reziste în mod personal ispitei de a înfăptui rele și de a tolera păcatul în viața lui. Biserica trebuie să înceapă lucrarea de curățire în prezența lui Dumnezeu, prin pocăință, umilire și o adâncă cercetare de sine, deoarece ne aflăm în ziua anti-tipică a ispășirii – ceasul solemn, ale cărui rezultate sunt veșnice” (2SM 378). Ziua ispășirii este o zi a curățirii și a despărțirii de orice nelegiuire. Aici discutăm despre cel mai înalt nivel de ascultare și loialitate față de Dumnezeu, care au fost văzute vreodată în poporul lui Dumnezeu.

Uneori, oamenii se întreabă, de ce adventiștii de ziua a șaptea susțin standarde „mai înalte” decât cele aflate în Biblie, cum ar fi vegetarianismul și abținerea de alcool, interzicerea dansului și a portului de bijuterii. Să ne mulțumim să fim doar niște victorienți și să abandonăm unele dintre aceste standarde învechite? Adevărul este că, dacă examinăm Biblia cu atenție, putem descoperi mai multe lucruri pe care Dumnezeu le-a îngăduit datorită harului Său și datorită orbirii spirituale a oamenilor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Și-a adaptat idealul Său pentru oameni, în raport cu ideile culturale în care trăiau ei. El a îngăduit lucruri pe care noi nu le considerăm acceptabile astăzi.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a îngăduit și chiar a binecuvântat practicarea poligamiei. De fapt, cele douăsprezece seminții ale poporului ales, s-au născut dintr-o familie poligamă. În Vechiul Testament, Dumnezeu a îngăduit și chiar a dat legi privitoare la practicarea sclaviei. Astăzi, considerăm sclavia ca fiind ceva dezgustător și un mare păcat, dar izraeliții au avut sclavi în mod obișnuit. Dumnezeu a îngăduit și chiar a încurajat armatele lui Israel, să se angajeze în bătălii sângeroase, uneori, poruncindu-le să nimicească vrăjmașul în totalitate, chiar și turmele lui. Dacă dorim să descoperim texte care să dovedească și să susțină permisiunea de a comite toate aceste păcate, putem să le găsim cu ușurință.

Singura modalitate de a ști că toate aceste practici nu constituiau idealul lui Dumnezeu, este studierea principiilor Bibliei în ansamblu, și în special în Noul Testament. Înțelegem că Dumnezeu i-a acceptat pe oameni așa cum erau, uneori sub influența culturilor primitive, și i-a condus treptat spre voia Lui ideală. El le-a descoperit noi adevăruri și le-a poruncit lucruri pe care numai poporul Său era capabil să le înțeleagă și să le împlinească. Ar fi o greșeală teribilă din partea noastră, să ignorăm revelațiile ulterioare ale voinței lui Dumnezeu și să ne întoarcem la practicile pe care El le-a îngăduit, din cauza împietririi inimii omenești. Prin urmare, nu dorim să acceptăm poligamia, sclavia și războiul în zilele noastre.

Prin același raționament, putem găsi dovezi că, în anumite situații din Biblie, Dumnezeu a îngăduit consumul de carne și băutură, dansul și portul bijuteriilor. În toate aceste situații, putem găsi și dovezi că respectivele practici, nu reprezentau voia ideală a lui Dumnezeu. Dar aceste dovezi sunt ignorate adesea, mai ales când oamenii doresc să facă lucruri pe care Biserica le interzice. Este destul de ușor să găsești texte care să permită practicarea tuturor acestor păcate.

Principiul cel mai important care ar trebui să ne guverneze în alegerea stilului de viață în zilele noastre, este principiul Zilei ispășirii. În această zi foarte serioasă, în care trăim, mai întrebăm noi ce este permis și ce nu este permis? Mai întrebăm noi care este cerința minimă pentru a fi creștin? Ne mai întoarcem noi la timpurile de ignoranță și de credințe primitive, pentru a decide în privința modului de a trăi? Sau ne vom concentra mai degrabă asupra cerințelor maxime, decât asupra cerințelor minime? Vom căuta noi să trăim în această lume a păcatului, cât se poate de aproape, în limitele omenești, de stilul de viață al universului desăvârșit al lui Dumnezeu? Suntem noi dispuși să îngăduim ca harul lui Dumnezeu să ne

mântuiască până la capăt, să facă tot ceea ce este posibil în viața unor oameni afectați de păcat și de necunoașterea voinței lui Dumnezeu?

În Eclesiastul 3:1-4 se află un principiu important: „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub cer își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei. Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui”. Cu alte cuvinte, lucrurile nu sunt întotdeauna rele, în ele însele, dar sunt nepotrivite în anumite timpuri. A existat un timp pentru ucis și dărâmat, dar acum este timpul vindecării și al zidirii. Adevărata întrebare pentru noi este: Acum, când trăim în Ziua ispășirii, când bătălia se dă pentru noi și pentru numele și guvernarea lui Dumnezeu, este acesta un timp pentru râs și pentru jucat? Sau timpul unui asemenea comportament, vine abia după ce marea luptă s-a încheiat și Dumnezeu a respins toate falsele acuzații aduse de către Satana? Când vom sta pe marea de cristal și când biruința va fi deja câștigată, va fi suficient timp pentru râs și pentru jucat, dar astăzi nu este. Totul se leagă, în mod simplu, de ceea ce este potrivit și se cuvine în timpul Zilei de ispășire. Am citit anterior că Ziua ispășirii a fost un timp al smeririi sufletului, al mărturisirii păcatelor și al umblării umile înaintea lui Dumnezeu. Nu este plânsul și bocitul, un comportament mai potrivit acum, decât râsul și jucatul?

Noi am întârziat venirea Domnului Hristos cu mai bine de o sută de ani. Este vreun motiv de bucurie cu privire la aceasta? Am continuat istoria de suferință a acestui pământ cu mai mult de o sută de ani decât ar fi dorit Dumnezeu. Prin apatia noastră Laodiceană, am contribuit la moartea a milioane de evrei în lagărele de exterminare ale lui Hitler. Este acesta, cu adevărat, un timp de sărbătoare? Oare ar trebui să ne lăudăm pentru marea lucrare a Bisericii Adventiste pretutindeni în lume? Oare ar trebui să privim înapoi în istoria noastră, cu mândria realizărilor noastre? Sau acesta este un timp al plânsului înaintea Domnului, din cauza vinovăției noastre în întârzierea planurilor lui Dumnezeu?

Răspunderea noastră în aceste privințe, nu trebuie să ne determine la o auto-flagelare inutilă, ci la o remediere pozitivă a întregii situații. Este timpul să ne asigurăm că toate păcatele au fost curățite din inima noastră. Este timpul să arătăm lumii, cum operează cu adevărat guvernarea lui Dumnezeu. Eu nu mă refer la faptul de a fi niște fețe lungi, ci la faptul de a ne

pocăi. Este o diferență imensă între aceste două concepte. Dacă suntem cu adevărat smeriți și umili înaintea lui Dumnezeu, în calitate de adventiști de ziua a șaptea, vom respecta anumite cerințe, care nu au fost impuse în perioadele anterioare ale istoriei pământului. Trăim este Ziua ispășirii. Luăm parte la demonstrația finală pe care Dumnezeu o face înaintea întregului univers, cu privire la voința Sa ideală pentru omenire. Oare înțelegem noi aceste subiecte? Le prezentăm noi copiilor și tinerilor noștri? Răspunsurile superficiale au încetat să fie mulțumitoare. De ce să nu intrăm direct în problema reală – biruința finală a lui Dumnezeu în marea luptă?

Rațiunea existenței noastre

Rațiunea existenței noastre ca adventiști de ziua a șaptea, este ziua ispășirii și ispășirea finală. Numele lui Dumnezeu este în pericol, până când va putea demonstra că harul Său poate produce oameni care să-L iubească în mod desăvârșit, în permanență, fără rezerve sau întrebări, fără obiecții și raționamente. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu, pur și simplu, pentru că El i-a iubit întâi. Și vor dovedi în mod definitiv, că iubirea conduce întotdeauna la ascultare, și că această iubire și ascultare vor fi permanente.

Satana înfățișează ostentativ și neîncetat neascultarea noastră înaintea lui Dumnezeu ca dovadă a imposibilității unei ascultări desăvârșite, dar a fost nevoit să înceteze. Ispășirea finală constituie metoda lui Dumnezeu de a dezminți minciunile Satanei. El va curăți mai întâi templul sufletului nostru, apoi, va curăți sanctuarul ceresc. Odată îndeplinită această lucrare, Adventismul și-a „încheiat misiunea” și poate merge acasă.

Satana luptă din greu să îndepărteze acest concept din mintea fiecărui adventist de ziua a șaptea, deoarece, dacă poate distruge conceptul acesta, poate anula misiunea încredințată de Dumnezeu poporului Său în urmă cu 150 de ani, și poate întârzia multă vreme venirea Domnului Hristos. Trebuie să recunoaștem că Satana a avut succes într-o mare măsură. Va reuși el și în mintea ta? Va șterge el din conștiința ta conceptul acesta, sau îl vei învinge și vei face din ispășirea finală, obiectivul studiului tău și centrul motivator al tuturor faptelor tale, de acum și până la cea de a doua venire a lui Hristos?

Probabil că ar fi potrivit, să încheiem acest studiu, citând cuvintele unuia pe care

Dumnezeu l-a chemat să contribuie la încheierea ispășirii finale, cu mai bine de o sută de ani în urmă – A. T. Jones.

„Încheierea acestei lucrări . . . în sanctuar este, în același timp, încheierea lucrării pentru oameni. . . . Curățirea sanctuarului se extinde asupra oamenilor și îi implică în aceeași măsură în care implică sanctuarul în sine. . . . Încheierea tainei lui Dumnezeu înseamnă sfârșitul lucrării Evangheliei . . . îndepărtarea oricărei urme de păcat și înlocuirea acestuia cu neprihănirea veșnică – plinătatea lui Hristos – înăuntrul fiecărui credincios; manifestarea exclusivă a lui Dumnezeu în viața tuturor celor ce cred în Isus. . . . În sanctuarul de pe pământ, fărădelegea nu putea fi curățită, păcatul nu putea înceta să existe și nici răscumpărarea nelegiurii nu putea fi realizată, . . . până când această lucrare nu era realizată în fiecare persoană care lua parte la serviciul sanctuarului. . . . Sanctuarul pământesc nu putea fi curățit, atât timp cât în el, se revărsa un val continuu de nelegiuri, fărădelegi și păcate, prin mărturisirile oamenilor și prin lucrarea de mijlocire a preoților. . . . Înainte ca sanctuarul să poată fi curățit, acest val trebuia să fie oprit de la sursă, din inima și viața închinătorilor. Prin urmare, prima lucrare în cadrul curățirii sanctuarului, a fost curățirea poporului. . . . Jertfa, preoția și slujirea Domnului Hristos în sanctuarul adevărat, îndepărtează păcatele pentru totdeauna și cei care au fost sfințiți sunt desăvârșiți pentru veșnicie” (The Consacrated Way, pp. 113-119).